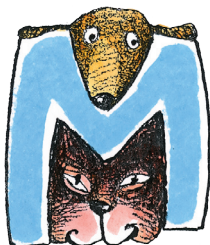

Ar riteni līdz Mēnesim

Muris bija kaķis, un Vufs bija suns. Viņi bija draugi un dzīvoja debeszilā mājiņā kalna galā. Krāsu, protams, bija izvēlēties Muris. Viņš, redz, mīlēja debesis. Viņš mīlēja baltos gubu mākoņus, tumšos lietusmākoņus un smalkos spalvu mākoņus. Vairāk par visu viņš tomēr mīlēja Mēnesi un Mēness tiltu, kas atspīdēja kalna pakājē esošā diķa virsmā.

– Mēness ir tik skaists! Ja es varētu paviesoties uz Mēness, man dzīvē vairs nekad neko nevajadzētu, – Muris nopūtās.

Vufs neko neatbildēja. Viņš jau gulēja, jo bija noguris, darot dienas darbus.

Sapnī Vufs redzēja savu dārziņu. Viņš mīlēja augsnes smaržu, lekno mauriņu un dubļainos ciema ceļus. Viņš mīlēja arī saullēktu un jaunas dienas smaržu. Ik dienu viņš rakņājās dārzā un urķējās kartupeļu dobē tā, ka vakaros viņa kažoku vienmēr sedza zemes un putekļu kārtiņa, un Muris nelaida Vufu iekšā, iekams tas nebija nopeldējies diķī, lai istaba paliktu tīra. Peldēšanu Vufs

nevarēja ciest ne acu galā, jo viņam riebās ūdens. Tā nu viņš vienmēr paklausīgi aizgāja līdz dīķa malai un drebinoties vērās tumšajā ūdenī, nesaslapinot pat ķepas galiņu, un atgriezās tikpat netīrs kā iepriekš.

– Tīrāks es nekļuvu, – Vufs noņurdēja.

– Tu pat neesi slapjš! – Muris norādīja.

– Ūdens bija sauss, – Vufs novīpsnāja un ierāpās kastē uz gulēšanu.

Tā gāja laiks.

– Es gribu riteni, – kādu rītu sacīja Muris.

– Ak tā, – noteica Vufs.

Viņš bija pieradis pie tā, ka Muris vienmēr pēc kaut kā ilgojas. Vienubrīd tās bija rožu sarkanās iekaramās šūpoles, citubrīd – burulaiva ar dzeltenu buru.

Reiz Muris bija vēlējies kastīti, kas spēlē mūziku.

– Ja es dabūtu mūzikas kastīti, es nekad vairs neko negribētu. Es droši vien būtu arī labāks draugs tev. Vakaros es tev no kastītes atskaņotu mūziku, un mēs varētu dzīvot laimīgi līdz mūža galam, – Muris solījās.

Vufs bija savācis visus savus ietaupījumus, lai iegādātos mūzikas kastīti, ar ko iepriecināt draugu dzimšanas dienā. Kad Muris kastīti saņēma, viņš uzvilka atsperi veselu vienu reizi.

– Tā ir burvīga, bet ne gluži tāda, kā es biju to iedomājies, – viņš noteica un nolika kastīti uz palodzes, kur tā atradās vēl šobaltdien.

Tā nu Vufs nepievērsa sevišķu uzmanību Mura ilgām pēc riteņa. Pats viņš ne pēc kā neilgojās. Vufam bija gana ar to, ka

viņš varēja kārpīties, rakņāties un irdināt zemi. Ar to pietika. Bet Muris bija neatlaidīgs.

– Ja man būtu ritenis, es ar to pa Mēness tiltu aizmītos līdz Mēnesim, – Muris kaismīgi noteica.

– Tev nebūtu spēka aizmīties līdz Mēnesim, – Vufs noteica.

– Es ieskrietos, braucot lejup pa kalniņu, – Muris atbildēja.

– Pa Mēness tiltu nevar braukt, – Vufs šaubīgi noteica.

– Vai tu kādreiz esi mēģinājis? – Muris vaicāja.

– Un tu nemaz neproti braukt ar riteni, – Vufs pabeidza sarunu.

– Bet es varētu iemācīties, ja vien man būtu ritenis, – Muris vēl turpināja, bet Vufs jau bija devies darbos.

Muris nelika Vufu mierā visu dienu un vēl visu nākamo dienu.

– Ja es dabūtu riteni, es vairs nekad neko nelūgtu, – Muris zvērēja, kamēr Vufs ravēja burkānu dobi. – Ja es tiktu līdz Mēnesim, es kļūtu par labāku kaķi un labāku draugu, – Muris solījās, kamēr Vufs nesa pagales virtuvē. – Uz Mēness noteikti ir brīnumskaisti. No turienes redzama visa zemeslode un arī kalns, kura galā stāv mūsu debeszilā māja. Redzējis to no tālienes, es noteikti atgrieztos kā laimīgākais kaķis pasaulē un teiktu tev, ka mūsu māja ir skaistākā visā pasaulē, un es nekad vairs ne pēc kā neilgotos. Nekad, nekad, – Muris nopūtās.

Bet Vufs tikai turpināja siltināt logus, jo vasarai seko rudens un ziemā no logiem vilka aukstums.

Ražas novākšanas laikā Vufs noraka kartupeļus un burkānus. Viņš nolasīja ābolus un savārija tos ievārījumā. Iztecināja no ogām sulu un samala labību miltos. Pārpalikušo ražu viņš ķerrā aizveda uz rudens gadatirgu ciematā.

Kad pēdējā sulas pudele bija pārdota, Vufs bija apmierināts. Viņš bija dabūjis tik daudz naudas, ka par to varētu nopirkt jaunu ķerru vai varbūt pat jaunu arklu, ar ko varētu apart vēl lielāku lauku nekā iepriekš. Tā Vufs sapņoja, bet tad viņš ieraudzīja riteni. Sudrabainu kā Mēness tilts, ar biezām, melnām riepām un mirdzošu zvaniņu, un ārkārtīgi dārgu.

Vufs nopirka Murim riteni, pats īsti neaptvēris, kāpēc, jo viņš, saprotams, neticēja, ka ar riteni būtu iespējams braukt pa Mēness tiltu. Bet tā nu viņš, pat acu nepamirkšķinājis, nolēma ziedot visu tirgū nopelnīto naudu ritenim, ar kuru Muris grasījās braukt uz Mēnesi.

– Ak tad ar riteni uz Mēnesi. Pfft! Dabūs viņš mācību. Plunkš, un diķi mincis būs iekšā! Vienmēr liek man mazgāties, nu pats dabūs mācību, – Vufs murmināja, stumjot riteni mājup.

Muris bija pārlaimīgs par savu velosipēdu. Viņš neatlaidīgi vingrinājās braukšanā veselu mēnesi. Sēdēdams pagalma šūpolēs, Vufs vēroja, kā Muris grīļodamies braukā šurpu turpu. Brīžiem Muris ieskrēja šķūņa sienā. Tad izbrauca cauri veļas kaudzei. Lielāko daļu laika Muris tomēr pavadīja, vienkārši cenšoties uzsēsties ritenim mugurā. Mēģināja un nogāzās, pirms vēl bija spējies kaut reizi apgriezt pedāļus.

Kad bija aizritējis mēnesis, Muris jau bija iemācījis nenokrītot apbraukt apkārt pagalma šūpolēm.

– Šonakt būs pilns mēness, – Muris teica.

Vufs neko neatbildēja, tikai pamāja.

Mēness apaļš spīdēja naksnīgajās debesīs. Mēness tilts uz diķa virsmas atspīdēja spožs un aicinošs. Muris uzsēdās uz riteņa

kalna galā, debeszilās mājas pagalmā. Vufs nopietns un svinīgs stāvēja blakus.

– Tad nu es braukšu, – Muris teica. – Es vispirms ieskriešos lejup no kalna, uzlēkšu uz Mēness tilta un vienā rāvienā aizmīšos līdz Mēnesim.

– Es tev no šejienes pamāšu, – Vufs apsoliņa.

Muris sēdēja uz riteņa kluss un skatījās lejup uz diķi. Mēness tilts tieši tobrīd bija visspožākais. Tas veda taisni no diķa krasta līdz pašam Mēnesim.

– Un ja nu tilts neiztur? Ja nu es no tā nokrītu un ievēļos diķī? – Muris satraucās.

Vufs klusēja. Tieši to taču viņš vēlējās. Tieši to taču viņš bija gaidījis visu garo mēnesi, un drīz viņš uz drauga rēķina varēs gardi pasmieties.

– Es neprotu peldēt, – Muris atzinās.

– Tu neproti? – Vufs bija pārsteigts. Lai arī viņam ūdens riebas, pats viņš bija labs peldētājs.

– Neprotu. Nu, būs vien jāmēģina noturēties uz tilta, – Muris bezrūpīgi noteica.

Vufs klusēja. Viņš drūmi skatījās, kā Muris gatavojas aizbraukšanai.

– Es došos tev līdz, – Vufs teica.

– Kāpēc? – Muris bija apjucis.

– Jo mēs esam draugi, – Vufs atteica.

Tad viņi abi uzkāpa ritenim mugurā un laidās lejup. Muris stūrēja, un Vufs sēdēja uz bagāžnieka. Ātrums tikai pieauga un pieauga, un diķa tumšais ūdens tuvojās ar briesmīgu joni. Kad

